

[Aksel Møller.]

minister forholde sig til afgifterne ved en omlægning fra engrosleddet til detaileddet, og hvorledes vil den højtærede finansminister især forholde sig til disse afgifter, den dag de udløber, senest i marts 1957? Den højtærede finansminister blev stillet overfor disse spørgsmål ved forrige folketingsårs afslutning, og jeg beder om et svar derpå. Forholdet er det, at enten skal detailhandelen til den tid sidde med tabet, eller også vil tekstilindustrien og tekstilhandelen gå i stå det sidste halve år før afgiftens bortfald, for at de beskattede varelagre kan være udsolgt, og det vil altså sige, at tekstilarbejderne i så fald skal betale med arbejdsløshed.

Der var i den højtærede statsministers tale een helstøbt finanspolitisk maksime: at ingen udgifter kunne afholdes, uden at der anvistes dækning gennem besparelser eller indtægtsforøgelser. Mit parti er enigt med ham i, at sådan bør det være. Vi er derfor spændt på at se, hvilke dækningslove den højtærede finansminister vil forlange for de stigninger, som vil blive følgen af forslaget til en fremtidig folkepensioneringsordning, og vi efterlyser dækning for de betydelige merudgifter, som staten vil få ved virkeliggørelse af den højtærede undervisningsministers skolereform.

Mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Hvidberg, vil om nogle få dage, når reformlovforslaget kommer til første behandling, redegøre for det konservative folkepartis stilling hertil, men det er vel for at gøre billedet klart lige så godt allerede nu at sige, at den konservative politik i denne sag går ud på at forsvare eksamensmellemskolen mod det angreb, rammeforslaget kan komme til at betyde. Opgaven er efter vor opfattelse ikke at bringe eksamensskolen en forringet stilling, men at forbedre hovedskolelinien, den såkaldte eksamensfri mellemskole. Personlig hører jeg til dem, som tror, at det, denne skole mangler, netop er en eksamen. Jeg tror, der må være et mål for undervisningen i en sådan skoleafdeling. Det er karakterdannende at arbejde frem imod et mål, og det giver større garanti for alvoren i arbejdet, at skolen afsluttes med en prøve, en kundskabsattest. Om et virkeligt udbytte af et sådant arbejde først kan opnås efter

8 års forløb, må kunne være genstand for forhandling og overvejelse, og iøvrigt går vel vejen til enighed over en erkendelse af, at landsbyskolen og byskolen ikke nødvendigvis behøver at ligne hinanden som to dråber vand.

Hvorvidt der i den nuværende politiske situation er håb om, at de store modsætninger, som findes i skolespørgsmålet, og som netop i disse dage bliver så kraftigt fremhævet, kan udviskes, tør jeg ikke spå om. Enhver kan se, at mange urotegn varsler ilde for et langsigtet reformarbejde, og de sidste dages begivenheder har ikke gjort denne spænding mindre.

Modsætningerne i den aktuelle politik imellem regeringen og oppositionen har deres oprindelse i den fejlagtige økonomiske politik, som den socialdemokratiske regering slog ind på, kort efter at den var kommet til verden. Disse fejl burde forlængst have ført til dens fald; dens virksomhed burde være blevet begrænset til en kort episode. Men det radikale venstre ville det jo ikke. Da muligheden i fjor forelå for at sætte et punktum, ville de radikale vise deres politiske autoritet og deres stabiliserende indflydelse i dansk politik. Men hvad har de nået? Der blev dog ikke politisk ro. Landets økonomiske barometer står stadig på krise, og den politik, som det radikale venstre løb sammen med regeringspartiet om, har så små resultater at opvise, at de ikke vil kunne holde overfor den inflationsbølge, som nu er i færd med at slå ind over os.

Det radikale venstre skal have ansvaret for regeringens eksistens. Ingen manøvrer her på tærsklen til den tredje folketings-samling i denne valgperiode skal få os til at glemme det. Både forslaget om tvungen voldgift i arbejdskonflikter og forslaget om udbyttedeling skal vel tjene til at udviske billedet af dette ansvar. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er med benyttelse af sit utvivlsomme politiske talent i færd med at forlade en synkende skude, for hverken tvungen voldgift eller udbyttedeling kan siges at være udsøgt venlighed mod en socialdemokratisk regering. Jeg tager næppe fejl, når jeg mener, at disse to lovforslag også kan opfattes som radikale forslag til lov om lov til at snakke om noget andet. Men ved denne manøvre forøger det radikale